

Marnotratný

1 Děkuji, bratře Pavle. Dobrý večer, posluchači. [Obecenstvo tleská.] Mockrát děkuji. Děkuji. To způsobuje, že se cítím opravdu dobře, když vím, že jsem znovu vítán, po téměř třech týdnech, když jsem byl s vámi naposledy. To svědčí o tom, že máme vzájemné obecenství. To ne... Dokonce smrt nás nedokáže jednoho od druhého oddělit. Náš život bude někde pokračovat. Láska bude žít dál; když všechno pomine, láska zůstane. „Kde jsou proroctví, ta zaniknou; kde jsou jazyky, ty přestanou, ale když tam je láska, ta zůstane navěky,“ bude žít dál a dál.

Jsem rád — znovu to říkám — že mám dnes odpoledne příležitost k vám na chvíli hovořit. Je tu spíš teplo. A dnes večer to bude uzdravovací bohoslužba, závěr probuzení. A dnes večer se pokusíme, pokud to bude v našich silách, posloužit každému v obecenstvu; prostě věnovat většinu času modlitbě za nemocné.

Vrátil jsem se domů velice pozdě, ale druhý den... Bylo to v sobotu nebo v pátek večer; a potom v sobotu dopoledne jsem měl bohoslužbu. V sobotu pozdě odpoledne jsem měl několik naléhavých případů, o které bylo potřeba se okamžitě postarat. A proto jsem odešel včera večer ze shromáždění a sem jsem se vrátil teprve před chvílí, asi před hodinou.

Dnes odpoledne a také večer budeme mít bohoslužbu. Zítřka v poledne mám shromáždění v New Albany v Indianě. A tak vidíte, kam to *člověka* staví — prostě neustále v pohybu. Ale jsme velice šťastní být kdekoli, kde můžeme promluvit, třeba jen krátce pro Ježíše. To je to, co se počítá.

2 Jsem tak vděčný za kazatele, kteří jsou tady, a za ty, kteří zpívají, kteří je svým způsobem inspirují nebo jim pomáhají. To je ten důvod, proč jsme tady; abychom se pokusili pomoci ostatním.

Nikdy bych nemohl nést toto poselství do celého světa sám. K tomu, abychom to mohli vykonat, jsou potřebné společně tisíce z nás; a společně, když se můžeme sjednotit, zapomenout na naše církve a na naše nauky, a tak dále, znát jen tu jedinou věc: Krista, a to toho ukřižovaného a vědět, že On je mezi námi. A myslím si, že Bůh... že se chystá v každé chvíli vykonat nádherné skutky. Věřím, že budeme svědky působení Ducha, jak jsme to neviděli nikdy v žádném věku.

A cítím se být veden, abych vám řekl to, co již po nějakou dobu pociťuji, několik posledních týdnů; věřím totiž, že ten malý díl, který mi Bůh dal, abych sloužil druhým, Bůh ho teď znovu pozvedne do něčeho jiného, co bude podivuhodnější, než byla ta dvě předešlá znamení, která mi Bůh dal, abych je před lidmi konal. A věřím, že to bude ještě velkorysejší, než kdykoliv předtím. Modlete se za mne. A jestli další dokážou uchopit tu inspiraci a prostě se přiblížit blíže k Bohu, *budeme* jako velká křesťanská armáda pochodující kupředu.

Chtěl bych ještě jednou říct: ty malé dárky a věci, které mi byly předány v průběhu tohoto týdne, některé z nich jsem ještě nerozbalil, uděláme to teprve doma. Ale jsme za ně velice vděční. Dokonce moje malá dcerka a já, když jsme se vrátili domů, no, někdo mi daroval balíček sušenek; a my jsme si sedli a s ostatními jsme je snědli, moje malá dcerka a já; byli jsme za ně moc rádi.

³ No, nerad bych zabral příliš mnoho času. Kolik z vás tu v budově je křesťanů? Rád bych viděl vaše ruce, těch, kteří jsou křesťané, všude, v celé budově. Ó! Jsou tady nějakí hříšníci? Rád bych věděl, jestli je tu nějaký hříšník. Zvedni ruku. Chcete říct, že nejste hříšníci? [Prázdné místo na pásku]...?... Jeden hříšník! Ó,...?... Bůh vám žehnej. To je skvělé. Všichni jsme křesťané. Mám z toho opravdu radost. To je pěkné. Dobrá, kolik z vás přijalo Ducha svatého, potom co jste uvěřili? Rád bych viděl vaše ruce...?... Ó! Jen se podívejte. To by byla vhodná chvíle pro vytržení, že ano? Jestli už...?... Dobře, chtěl jsem dnes odpoledne promluvit na téma *Návrat marnotratného syna*. Obvykle kážu na toto téma, abych přiměl hříšníky přijít ke Kristu, a jelikož tady žádní hříšníci nejsou, no, pak nebude nikdo, kdo by k Němu přišel, že ano. A tak možná změním své téma a vezmu něco...?...

A když se vrátíte domů, jen zavolejte sousedům a všem nemocným lidem a přiveďte je a snad pro nás dnes večer Pán vykoná něco, co prostě začne (ó!), co nám přinese dnes večer velké vylití. A myslím, že říkali, že tady provazem ohradí nějaká místa pro všechny nemocné a postižené a na nosítkách a polních lůžkách a takové případy, někde tady. Říkali mi, že to udělají pro dnešní večerní bohoslužbu. Bylo by to znamenité.

A modlím se, aby Bůh... Spojme se tedy dohromady a modleme se, aby Bůh uzdravil všechny, kteří jsou v této budově, dnes večer najednou. Nechtěli byste to tady vidět? Slíbil jsem tady Bohu... [Prázdné místo na pásku.] uzdravit všechny, kteří jsou tady, jestli si to

On bude přát. Abyste... To bude znamením mezi Ním a mnou, že jak jen budete moci najít nějaké místo, že se sem znovu vrátím, abych v těch shromážděních pokračoval.

[Někdo říká: „Lidé chtějí, abys to kázání kázal.“] „Dobře.“ [Někdo říká: „My jsme všichni hříšníci, spaseni milostí.“] Amen. To je to, co jsme — hříšníci spaseni milostí. Je to pravda? Všichni jsme hříšníci spaseni milostí. Vzpomínám si, když já jsem byl marnotratný. (Jsem u toho příliš blízko?)

⁴ Dobře. Ať to všichni vezmou na vědomí a modlí se. A jestliže náhodou odjedeme a budeme nějakou dobu pryč, nezapomeňte na mě ve svých modlitbách. Dnes odpoledne, než jsem přišel sem na bohoslužbu, z pod toho pomazání modlitby za nemocné... A je to velká výsada tady stát a pozdravit lidi a jsme rádi, že to můžeme udělat. To mě povznáší; a pak večer, když přichází pomazání pro tyto věci... jen si představte, někdy v našich shromážděních, kde jsme měli mnoho a mnoho tisíc lidí sedících kolem dokola, můžete cítit, že se tam nachází kritici, novináři, jsou tam někdy kazatelé s kritickým postojem z církví, které nevěří v uzdravení. A oni jen čekají, aby našli jednu špatnou věc. A pokud se jim to podaří, pak se toho chytí. To je...

No, musím být prostě — prostě v tom nejlepším rozpoložení po celou dobu, aby Duch svatý mohl působit, abych mohl přesně rozpoznat, co je co. A proto nenavštěvuji příliš mnoho lidí. Ne kvůli tomu, že bych nechtěl. Bůh ví, že bych to chtěl udělat. Ale nemohu to udělat, protože když někam zajdu, oni budou hovořit o něčem jiném, a to mě pak odvádí od této věci, zatímco já v tom chci zůstat, pro případ, že by Pán řekl: „Tato osoba má určitou věc nebo tamta. Kdo to před tebou stojí?“ Pamatujte na to, co způsobí jedna chyba. A já nemůžu spoléhat sám na sebe, protože nic nevím. Musím spoléhat na Něj.

A když jsem tady, spoléhám na to, že když to Pán dělá, že On bude inspirovat celé shromáždění, aby věřilo té nadpřirozené Bytosti, Bohu, že se nachází mezi námi a je připraven mezi námi oslavit své skutky. A jsem velice rád, že se dává tímto způsobem poznat. Můžeme Ho teď na chvíli oslovit, zatímco skloníme hlavy?

⁵ Náš nebeský Otče, jsme velice vděční za to, že jsme dnes odpoledne tady, abychom reprezentovali Tvé děti. Ty, které Ti věří, které pro Tebe trpí, které zvěstují Slovo, které slouží ve dne i v noci, které se postí a modlí a celý den vzhlíží k nebesům.

Jsme vděční, že můžeme být spojeni s takovou nebeskou skupinou, před kterou se dnes odpoledne nacházíme, kde se shromáždilo mnoho, mnoho stovek lidí a všichni jsou naplněni Tvým Duchem, očekáváním na pohnutí vody, do níž bychom mohli vkročit. A možná se tady najdou i takoví, Pane, kteří Tě ještě neznají; byli trochu ostýchaví, aby zvedli ruce a veřejně to vyznali. Prosím, abys k takovému srdci dnes promluvil a přivedl je k oltáři pokání, aby Tě mohli najít, jako Toho, který se stane drahý jejich srdcím. A ti, kteří jsou bez Ducha svatého, ať dnes přijdou. [Prázdné místo na pásku.]

Ať řeknou: „Ó, Bože, prozkoumej mě a zpytuj mě a zjisti, jestli je ve mně nějaké zlo a pak to obmyj svou Krví, abych Tě mohl přijmout, Ducha svatého, do svého srdce.“ Promiň nám naše nedostatky, Pane, prosím Tě. Tvé děti se dopouštějí mnoha chyb. Častokrát se vzdalujeme z té cesty a modlíme se, abys nám to odpustil. Požehnej Slovo. Já nevím; ale Ty víš, Otče, že já nevím ani o jediném slovu, které bych dnes odpoledne měl říct. Jen oznamuji, že možná budu mluvit na téma *Návrat marnotratného syna*. Budu na Tebe jen očekávat; protože co řekneš Ty, řekneme i my. Požehnej všem těmto slovům, která budou vycházet. Ať padnou na úrodnou půdu a zrodí stonásobek, protože o to prosíme ve jménu Mistra, Krista. Amen.

⁶ Nevím, proč jsem vám pověděl, že budu mluvit na téma *Návrat marnotratného syna*. Nečetl jsem toto místo Písma už osm let, pokud vím — nepřečetl jsem si toto místo Písma. A mluvit o tom; myslím, že to je osm nebo deset let, co jsem na toto téma kázal. A myslím si, že když jsem o tom tehdy kázal, přistupoval jsem k tomu z pohledu farizeů. Ten syn, který zůstal doma, který měl špatný postoj vůči svému bratru; a myslím, že takhle to v tom příběhu je. A on byl velice rozhořčen, protože otec přijal toho — toho ztraceného, toho zbloudilého syna zpět; a *hovořil jsem* o jeho nastavení a postoji k té věci. Hovořil jsem k církvi o tom, jak by to neměli tímto způsobem cítit, že když hříšník přichází k oltáři, že by se kolem něj měl shromáždit celý sbor. Nevěříte tomu?

Před nedávnem tam, poblíž Burkesville v Kentucky, kde jsem se narodil, bylo to na „Den obětí války“, asi před pěti lety, jsem tam jednou v neděli odpoledne kázal. A oni... Právě před několika minutami jsem přemýšlel, jaký je to teď rozdíl. My jsme tady, kolem jsou zaparkována auta, pěkná posluchárna, a tamto byla malá stará modlitebna, pokrytá dřevěnými šindeli, postavená z otesaných kmenů, tam daleko v horách. A když mě tam toho dne vzali, všude kolem byli

koně. Oni hovořili o tom, co se dělo ráno při zpěvu duchovních písní. A já jsem tam stál na pódiu a na jedné straně byl kout, *kde říkali „amen“* a na druhé straně kout pro ženy. A oni tam neměli vůbec zpěvníky. A měli tam takové staré varhany, do nichž bylo třeba pumpovat vzduch pákou. Viděli jste už takové? Rád bych věděl, jestli někdo vůbec takové varhany viděl. Ó, ano, do kterých se vhání vzduch pomocí velké páky, kterou usekli někde v lese a pumpují vzduch do těch varhan. A někdy je nemohli použít, protože některé klávesy nefungovaly. A tak měli starou ladičku a ťukli s ní o *něco* a kazatel chytil tón — „hmm“ — a všichni se přidali a začali zpívat. Zpívali:

*Nebudeme se bát zlého,
když bude třeba umřít,
protože Ježíš nás přijme do své náruče
a odnese bezpečně domů.*

⁷ Tito lidé, jakou měli k Bohu úctu. Hovořil jsem k nim odpoledne o Božském uzdravování, nebo spíš v ten večer.

A druhý den jsem na stráni jednoho kopce lovil veverky. Slyšel jsem někde z údolí zvuk pily a pomyslel jsem si, že tam půjdu a podívám se, co tam dělají. Stáli tam čtyři nebo pět mužů, pušky měli opřené o strom a dost se mezi sebou hádali, když řezali dříví. A jeden z nich se ozval a řekl: „Věřím, že ten kazatel mluvil pravdu.“ Druhý z nich řekl: „To byla zatraceně dobrá bohoslužba!“ Myslím, že to byl jediný způsob, jak se uměl vyjadřovat.

A byl tam... Vyšel jsem tam na to místo, kde byli a oni mluvili a jeden z nich měl v puse pořádný žvanec tabáku, tak velký, že mu konec skoro čouhal z pusy a tvář měl vyboulenou. On byl tím hlavním mluvčím. Když jsem k nim přišel, řekl jsem: „Dobrý den.“ Oni se otočili; ten velký chlap se na mě podíval, spolkl ten žvanec tabáku, sundal si klobouk a řekl: „Dobré ráno, kazateli Branhame.“

Pomyslel jsem si: „Ó, takové sousto stačí, aby ho to skoro zabilo,“ takový obrovský chuchvalec tabáku.

⁸ Ale když jsem odpoledne kázal; podávali tam oběd. Samozřejmě, že tím mám na mysli, že pro zdejší lidi by to znamenalo oběd¹, ale teď

¹ Jedná se o slovní hříčku. V některých oblastech Spojených států používají pro oběd výraz „dinner“. V jiných oblastech „dinner“ znamená večeře a pro oběd používají výraz „lunch“.

to je večere. Já mám tři jídla denně: snídani, oběd a večeři — tam na jihu. A tak jsem byl zmaten, když v poledne začali mluvit o večeři. Zmeškal jsem večeři. A nicméně, koně si přežvykovali v lese a já jsem kázal na téma Kristova zmrtvýchvstání a najednou se vzadu postavil veliký chlap — ta místnost byla nacpaná do posledního místa — a běžel k oltáři a křičel: „Bože, smiluj se nad mou duší!“ A když přiběhl, no, nebyl ještě ani v polovině cesty k oltáři: „Jestli mě Bůh zachrání...“ no, tam bylo asi padesát těch starých maminek, které ho objaly kolem krku a šly s ním k oltáři.

Měli jsme tam toho odpoledne kolem padesáti zvláštních obrácení. A teď už tam nechodí. Ale udělají jen vyznání se suchýma očima a vstanou. Ale tam se promodlili, trvalo to asi dvě hodiny. Potom, když vstali, jejich oděv byl promočen, že byste ho mohli ždímat, jak se potili. Povstali a křičeli a šli lesy a stráněmi a volali: „Haleluja, haleluja!“

Poslyšte, přátelé, to mohli být baptisté, ale oni měli opravdové starodávné náboženství Ducha svatého. To je pravda. Protože oni takovým způsobem žili. Jste poznáni po ovocích. To je pravda.

⁹ Tedy, když budu číst, modlete se, pokud chcete. Chtěli bychom tyto verše Písma přečíst z 15. kapitoly svatého Lukáše, od 11. verše, z 15. kapitoly svatého Lukáše.

***Tehdy řekl: „Jeden člověk měl dva syny,
z nichž mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku,
který mi patří.‘ A tak jim rozdělil své jmění.***

***Když pak ten mladší syn po nemnoha dnech
všechno shromáždil, odešel do daleké země a tam
svůj majetek promrhal prostopášným životem.***

***Když všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad
a on začal trpět nouzí.***

***Šel tedy a přichytil se jednoho občana té země
a ten ho poslal na svá pole, aby pásł vepře.***

***Tehdy toužil nasytit své břicho lusky, které žrali
vepři, ale nikdo mu nedával ani to.***

***Když však přišel k sobě, řekl: ‚Kolik nádeníků
mého otce má hojnost chleba, a já umírám hlady!***

Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče,

zhřešil jsem proti nebi a před tebou!

Nejsem už hoden být nazýván tvým synem. Udělej mě jedním ze svých nádeníků.'

A tak vstal a šel ke svému otci. A když byl ještě velmi daleko, jeho otec ho spatřil a pohnut soucitem přiběhl, padl mu kolem krku a políbil ho.

Ale syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou a nejsem už hoden být nazýván tvým synem.'

Otec však řekl svým služebníkům: 'Přineste to první roucho a oblečte ho a dejte mu prsten na ruku a obuv na nohy.

A přiveďte to tučné tele a zabijte ho. Jezme a veselme se,

neboť tento můj syn byl mrtev, a ožil; byl ztracen, a je nalezen.' A začali se veselit."

Ať Bůh tomu Slovu přidá požehnání.

¹⁰ Jako kazatel nebo řečník — žádný nejsem. Můj úkol a úděl tady na zemi je, abych se modlil za nemocné lidi, což také velice rád dělám. A nejsem vzdělaný. Jedinou věc, kterou mohu říct, je, že když čtu Písmo, sleduji každé jednotlivé slovo tak, jak je řekl On a pak je stejně tak opakuji. A vy se se mnou modlete, všichni, i vy, bratři kazatelé, zatímco se pokusím krátce promluvit na toto téma.

Jedna věc... Všimněte si, co Ježíš mluvil v tomto podobenství. Snažil se vyjádřit pocit Otce vůči tomu ztracenému, vůči těm, kteří byli Bohu odcizeni, kteří Ho opustili. Zapamatujte si, kdysi jsme i my všichni byli odcizeni, byli jsme odděleni od Boha, bez milosti, bez naděje a kráčeli jsme ve světě temnosti, navěky ztracení; a Ježíš zaujal naše místo jako hříšník a zemřel místo nás. A Otec nás ochotně přijímá, protože se Syn stal hříšníkem. Jak podivuhodné Evangelium.

Častokrát jsem se pozastavoval, jak by to vypadalo s mým životem, co bych od něj mohl očekávat, nebýt Ježíše. Kde bych byl? Jaký by byl můj úděl?

¹¹ Nedávno jsem ležel v nemocnici, a nakolik vím, ti nejlepší doktoři medicíny, jaké si jen pacient může přát, se mi podívali do obličeje, potom co se omylem dostala anestetika do mého srdce. Byli

šokováni zjištěním, že anestetika se dostala výš, než měla...?... dostalo se to do mého srdce. Moje srdce tlouklo jen sedmnáct úderů za minutu. Lékař sdělil mému otci, že mi zůstávají pouhé tři minuty života. Ó! Jak bych se z toho vůbec měl dostat? Tři minuty života. Všechny moje hříchy stály přede mnou a já... Víra, kterou jsem nevyznával. Hřích stál přede mnou jako hřích. Častokrát, my křesťané tady, se snažíme sami ospravedlňovat. Říkáte: „No, to není tak špatné.“ Ale i ten nejmenší hřích by měl být vyznán, vždycky, bez ohledu na to, co — jak malý ti připadá. V Božích očích je to hřích.

Pohledte, jak malý byl ten první hřích. Ale pohledte, co to udělalo s lidskou rasou. Když byl spáchán první hřích; podívejte se na ten rozdíl. Když se ta zpráva dostala do nebe: „Tvůj syn padl.“ Zdálo by se, že Adam by měl běžet zahradou a křičet: „Ó, Otče! Ó, Otče, kde jsi?“ Jenže Adam odešel a schoval se. Bylo to přesně naopak, byl to Otec, který volal: „Synu, synu, kde jsi?“ Sledujte, jak se člověk bude snažit sám sebe ospravedlnit. Bude se pokoušet za něco se postavit. Místo aby to pověděl narovinu a řekl, jaký je, a vyznal své hříchy před Bohem, bude se snažit za něco se schovat.

¹² A zde to byl hledající Bůh, chodící, pobíhající sem a tam po zahradě, volající svého ztraceného chlapce. Otec se shání, hledá svého syna; měl to být syn hledající svého Otce. A dnes je to úplně stejné. Jakmile člověk zhřeší, místo toho, aby přišel a vyznal své hříchy před Bohem, bude se snažit utéct. Bude se snažit za něčím schovat. Bude se snažit vytvořit své vlastní náboženství.

Pohledte na Adama. Oni si udělali zástěrky z fíkového listí a ovinuli si je kolem sebe, to fíkové listí. Ale když přišli na místo, kde Bůh volal Adama a Evu, aby se před Něj postavili, uvědomili si, že měli náboženství lidského původu. Slovo „náboženství“ znamená „přikrytí“. A oni byli přikryti zástěrkou vlastního původu. Pochopili jste to?

No, člověk k tomu má sklon i dnes. Místo, aby se snažil přijít Boží cestou pokání a uvěřil Jeho Synu, nechal se očistit Krví Jeho Syna od vlastního hříchu, my někam vrávoráme, snažíme se najít nějakou jinou cestu, nějaký způsob, abychom unikli tomu, abychom přišli Boží cestou. My říkáme: „Dobrá, toto náboženství... Připojíme se k tomuhle nebo uděláme tohle, kde to není tak striktní.“ A to fíkové listí, když se měli postavit před Boha, nebylo k ničemu.

A zjistíte, moji drazí přátelé, že když se přiblížíte k poslednímu vydechnutí v tomto těle a v tomto životě, že lidského původu teorie neobstojí. S těmito věcmi se dobře žije, ale nelze s nimi umírat.

A myslím si, že na můj věk ve službě, jsem měl příležitost stát vedle mnoha umírajících lidí, možná u více případů, než kdokoli jiný v mém věku, protože jsem byl k umírajícím častokrát volán.

¹³ Před nedávnem jedna mladá paní v našem městě přijala křest Duchem svatým. Chodila do modlitebny. Jiná mladá dáma z města, velice populární, patřila k jedné moderní náboženské skupině, která popírá Krev a její přikrytí a tvrdila, že jsme kult a bandou svatých povalečů, protože věříme v zachraňující Kristovu milost. Jestli toto znamená být svatým povalečem, pak já jsem jedním z nich, protože já věřím v Krev.

Tato mladá žena chodila tancovat a na zábavy, a přitom byla ve své církvi učitelkou nedělní školy. Tato církev popírala Kristovu Krev, tvrdili, že něco takového neexistuje. Pastor jim řekl, že ona vychla před devatenácti stoletími; *bylo to prostě* sociální evangelium. A zanedlouho se tato mladá žena seznámila s nějakými chlapci, byla to pohledná žena.

Tato *druhá* mladá dívka zatím chodila do modlitebny. Oblékala se tak trochu staromódně. Chodívala na ulici s vlasy těsně sepnutými a učesanými dozadu bez toho — jak tomu vůbec říkáte — bez *mejkapu* na obličej — nebo jak se tomu neřádu, který nosí, říká — a takto vycházela na ulici.

Ano, to je pravda, my proti tomu učíme. Ať Bůh pomůže kazatelům, aby se mohli dostat k Evangeliiu. Poslyšte, dámy, v Bibli byla pouze jedna žena, která se líčila, když se měla setkat s mužem; byla to Jezábel; a Bůh ji hodil jako žrádlo psům. A tak když vidíte takové, které to mají na sobě, můžete říct: „Dobrý den, paní ,psí žrádlo.“ Je to přesně tak. Bůh ji hodil psům k sežrání. Vy nechcete být jako ona.

Bůh vás udělá pěkné svým způsobem: krása se pozná podle charakteru. Ale dokonce naše církve svatosti tomu popouštějí uzdu. Víte, že to je pravda. Raději se vraťte na tu starou vyšlapanou cestu, zpět k Evangeliiu.

¹⁴ Všimněte si, tedy. A tato mladá žena, ona v tom prostě pokračovala všemožnými způsoby; chodila tancovat a na večírky, a tak dále. A onemocněla. Nechápala, co se děje. Ale když k ní přišel lékař, zjistilo se, že má pohlavní nemoc v pokročilém stádiu. Zkoušeli jí dávat nějaké injekce, ale to nezabralo. A tak jí pastor řekl, že půjde rovnou do nebe, protože byla učitelkou nedělní školy. A tak se všichni

shromáždili v tom pokoji, aby viděli, jak bude odcházet, jak přijdou andělé Páně a vezmou ji.

Krátce předtím jsem zrovna procházel tou ulicí. Pastor seděl v předsíni toho domu; *byl to pěkný velký dům, milí lidé*. On zrovna vyšel z toho pokoje, zatímco celá třída nedělní školy byla uvnitř a zpívali písně, aby ji viděli, jak bude odcházet do nebe. A pastor vyšel, aby si v předsíni zakouřil. A když na tu dívku udeřila smrt, začala být hysterická; řekla: „Kde je ta dívka?“ Zeptali se: „Jaká dívka?“ Řekli: „Je tu celá tvá třída.“

Ona řekla: „Nemluvím o nich. Mluvím o té dívce (pověděla její jméno), která je tam z té modlitebny, která mi kdysi říkala o mé duši.“ Řekla: „Jděte a přiveďte ji.“

¹⁵ Zašli za pastorem a on rychle přiběhl dovnitř. Pověděl: „No, miláčku, poslyš.“ Řekl: „Zavoláme lékaře a on ti dá nějakou injekci. Začínáš být trochu hysterická.“

Ona řekla: „Nejsem hysterická.“ Řekla: „Ty svůdce lidí, jsem ztracená a jdu do pekla, protože ty jsi mě takhle učil.“ A ta dívka zemřela, a šla, aby se setkala s Bohem jako ztracená, s pláčem volala dívku, která se jí snažila povědět to, co bylo správné.

Podívej, bratře, když dojdeš na konec své životní pouti, budeš si přát žít před Bohem svatým a čistým životem. Určitě na to pamatuj.

No, a co se týče tvé církve, ke které patříš, to pro Boha nic neznamená. Jde o to, jaký jsi ve svém srdci. To je pravda. Bůh se tě nebude ptát, jestli jsi... ke které církvi jsi patřil, ale jaký jsi byl ve svém srdci, na to se bude Bůh dívat.

¹⁶ Všimněte si, jak Ježíš tady hovořil o tom otci a o tom odcházejícím synu. On toto musel mít ve své mysli, o tom jakým způsobem Bůh hledal, volal a přitahoval lidi k pokání. A dnes Duch svatý stále prochází zemí a vyvolává ztracené a umírající.

Dřív než tady toto opustíme, to co se týče toho fíkového listí, chtěl bych říci ještě jedno slovo. Všimněte si, co Bůh udělal. Když se Bůh setkal s Adamem a těmi dalšími, oni měli své vlastní náboženství. Není to ani dvacet čtyři hodin, co mi někdo řekl: „Bratře Branhame, víš, jaké je moje náboženství?“ Řekl: „Mým náboženstvím je zlaté pravidlo: Co nechceš sám, nedělej jiným.“

Řekl jsem: „To je dobré, ale to v sobě nemá žádné spasení.“ To je pravda. „Jestliže se člověk nenarodí znovu, v žádném případě

nemůže vejít do Království.“ Narození z Ducha Božího, obnovení, obrození, stáváš se novým člověkem v Kristu Ježíši: Staré věci pominuly a vše je nové, obráceno, změněno. Šel jsi svou cestou tímto směrem a otočil ses, abys šel tímto směrem, naopak.

¹⁷ Tedy, ale potom, když se postavili před Boha, Adam se bál přijít a řekl: „Jsem nahý.“

No, všimněte si, Bůh odešel a vzal nějaké kůže; vrátil se a udělal zástěry a ovinul je kolem nich. No, všimněte si, jestli Bůh vzal kůže, musel něco zabít. Něco muselo umřít, aby mohlo být zhotoveno přikrytí. A On něco zabil a stáhl z toho kůže. A něco umřelo na jejich místě, protože trestem byla smrt. A tak nevinná oběť musela umřít za provinilé, aby mohli být přikryti.

A tak je to i dnes, přátelé. Ne zlaté pravidlo, ono je v pořádku; ne deset přikázání, ona jsou svatá; ale Bůh něco zabil, aby tě přikryl. Jeho Syn, Kristus Ježíš, zemřel na Golgotě, ten nevinný za vinné, aby tak způsobil cestu, abychom ty a já mohli být před Bohem v Něm nevinní. A to je to, že Duch svatý dnes prohledává zemi a snaží se najít někoho, aby mu věřil, Kristu Ježíši.

¹⁸ No, náš příběh začíná; pro mne je to velice dojemný příběh; pokusím se teď k němu trochu dostat, poslouchajte pozorně. Udělejme z toho dnes odpoledne tak trochu drama. Trošku si to představíme, aby to mohly pochopit děti. Bože, pomoz našim dnešním dětem.

Nedávno kapitán Al Farrar z velké Edgarovy policejní jednotky, význačný muž, který měl na starosti kriminalitu mladistvých, z Hoverovy jednotky, přišel na mé shromáždění a obrátil se. Byl přiveden ke Kristu. Stál jsem v jeho kanceláři. Bylo to ve Fresno v Kalifornii, kde jsem měl po tři večery shromáždění. Jeli jsme odtamtud do Seattlu... [Prázdné místo na pásku.]... na pódiu. Když jsem tam přišel, nikdy jsem neviděl všude tolik policistů. Vzali mě do malé místnosti. Když jsem vycházel, doktor Bosworth měl úvodní slovo a chystal se mě představit; a právě, když se k tomu chystal, někdo v civilu vystoupil nahoru a položil mu ruku na rameno a řekl: „Rád bych řekl několik slov.“

Doktor Bosworth řekl: „My to tady, pane, nemáme ve zvyku.“ Ale on mu ukázal svou legitimaci. Byl to kapitán Al Farrar.

A on řekl: „Ano, pane.“

On řekl: „Přátelé...“ Bylo tam shromážděno deset tisíc lidí. A on

pověděl: „Kapitán... Jsem kapitán Al Farrar.“ Řekl: „Většina z vás mě zná, protože pocházím z Washingtonu, z Tacoma. Moje povolání je boj proti úplatkářství.“ A řekl: „Když jsem se doslechl o tom Branhamovi a té záležitosti modlitby za nemocné, jel jsem do Fresno, abych ten podvod zastavil.“ Řekl: „Viděl jsem však tyto věci a slyšel jsem toho kazatele mluvit, ale vůbec mi nepřipadal jako nějaký podvodník.“ Řekl: „Šli jsme a vzali lékaře a poslali jsme sem malého chlapce, který měl ochrnuté končetiny po dětské obrně. Dětská obrna...?...“ A řekl: „Když prošel... Byli jsme tady dva večery. Nakonec se nám podařilo chlapce dostat do řady.“ Řekl: „Když prošel řadou, bratr Branham řekl: ‚On je obětí dětské obrny.‘ A zeptal se otce, jestli bude věřit. A ten otec byl také z policejního sboru. A řekl, že bude věřit.“ Pověděl: „Bratr Branham řekl, že během následujících osmi dnů bude chlapec zdrav.“ A řekl: „My jsme ho pozorovali.“ A řekl: „Ten malý chlapec stojí dnes večer tady za oponou a je úplně normální, vrátil se už do školy.“ Řekl: „Chci, abyste byli ohledně této věci všichni zcela ujištěni: Prověřili jsme jejich finance, jak s nimi nakládali, a další věci.“ Řekl: „Chci, abyste věděli, že to není žádný podvod; že to je opravdu ruka všemohoucího Boha.“

¹⁹ Druhý den mě vzal do toho velkého vězení, které tam mají. A tam měli mladé ženy, některé z nich byly gangsterky. Chodily sem a tam a jedna druhé nadávala. Řekl: „Co si o tom myslíš, kazateli Branhame?“

Řekl jsem: „Ó.“ Řekl jsem: „Mohu k nim trochu promluvit?“ On řekl: „Samozřejmě.“

Pak jsem sešel dolů, kde se nacházeli mladí muži. A oni tam byli v hrozném stavu. Ukázal mi, jak od svého stolu, když zmáčkne tlačítko, otevře určité cely, a může to udělat jen z toho místa. Kdyby ho chtěl někdo zastřelit, on jen zmáčkne to tlačítko a to uzavře každou... policie a všechno kolem toho místa.

A potom, když skončil, měl s sebou dva muže z osobní stráže, a když jsme sešli dolů na střelnici, řekl: „Ty máš rád pušky, že, bratře Branhame?“ Odpověděl jsem: „Ano.“

²⁰ Sestoupili jsme dolů na střelnici, úplně dolů, vypadalo to jako nějaká cela. On řekl: „Tady děláme výcvik mladých mužů.“ Začal vysvětlovat, jak daleko můžeš být od jednoho stanoviště k druhému a jak střílet a podobně. A já jsem si všiml, jak si mě prohlíží, a byl jsem zvědav, co má za lubem; poslal pryč ty dva důstojníky, kteří byli s ním a zůstali jsme tam na tom místě sami. Všude kolem dokola jenom kov.

Řekl: „Bratře Branhame?“

Řekl jsem: „Ano, pane?“

Položil mi ruku na rameno, a já jsem si pomyslel: „Ó.“

Řekl: „Zamýšlím se nad tím, jestli je i pro mě nějaká šance?“

Zeptal jsem se: „Co tím máte na mysli, kapitáne Farrare?“

Řekl: „Nebyl jsem špatný člověk.“ A pověděl: „Snažím se jen dodržovat zákon a dělat to, co je správné.“

„To je vaše povinnost, pane.“

On řekl: „Ale já chci opravdu najít Ježíše.“

A já jsem se zeptal: „Věříš?“

Odpověděl: „Ano. Jenže jsem Boha nenašel [Prázdné místo na pásku]... náležím k určité zdejší církvi. Jeho neznám.“ Řekl: „Proč bych si měl něco nalhávat.“ A řekl: „Připojil jsem se k církvi, byl jsem tam roky členem.“ Řekl: „Jeho jsem tímto způsobem nepoznal.“

Řekl jsem: „Dobře, kapitáne Farrare, můžeš Ho přijmout, pokud jen budeš věřit.“

Řekl: „Chtěl bych ti říct, že než odjedeš z Washingtonu, vybereš nějaké místo, kde se setkáme, půjdeme tam a tam si o tom všem pohovoříme.“ Řekl: „Ty jen urči termín. Dáme si oběd, půjdeme spolu někam ven, a tak dále, a možná vezmu svou jachtu a odplujeme do nějaké zátoky.“

21 Řekl jsem: „Kapitáne Al Farrare, On vás přijme rovnou tady.“

Namítl: „Ne tady v této...?“ [Prázdné místo na pásku.]

Řekl jsem: „Ano, pane.“

Řekl: „On by sem přišel?“

Řekl jsem: „On přišel kvůli jednomu člověku do břicha velryby. Sestoupil do ohnivé pece, aby z ní dostal jedny ze svých dětí. On sestoupí i do této střelnice.“ A tam ten důstojník, odepnul pistoli, položil ji na podlahu, takhle mě objal svýma rukama a Bůh tam zázračným způsobem sestoupil a zachránil ho. Ted' chce kázat Evangelium jako kazatel, který bude cestovat, protože vidí, že se Otec stále zajímá o ty ztracené. Nezáleží na tom, kdo jsi a v jakém prostředí se nacházíš, Ježíš přijde kamkoliv, aby tě přijal.

²² Podívejte se dnes odpoledne na toho marnotratného, kde se nacházel. Pro Hebreje to nejhorší místo, kde by mohl být, je prasečí chlívek.

Všimněte si, pohledte teď na to drama. Stojí tam starodávňý vesnický dům. Představme si to teď na chvíli v našich myslích. Vidím, jak tam žije milý starý pár, který celý svůj život těžce pracoval, a měli dva syny. Samozřejmě, syn se vždy stává dědicem. A potom ten mladší syn možná... Řekněme, že chodili každou neděli do kostela a milovali Boha a sloužili Bohu celým srdcem.

Ale jednoho dne ten mladší syn, řekněme, že začal chodit ven s nějakou společností, s níž si neměl nic začínat. Poslyšte, mladí muži, kteří jste dnes odpoledne tady, i mladé ženy. Jakmile se dostanete zpod křesťanského vlivu, jste ve špatných rukou, v tu chvíli jste na cestě zpět. Zapamatujte si to, jakmile se dostanete zpod vlivu Ducha svatého. Nezajímá mě, kdo je ten chlapec, nebo kdo je ta dívka, pokud nejsou spaseni, držte se od nich zdaleka. To je naprostá pravda. A vy muži také.

Někdo řekl: „No, já můžu jít s kamarádem do baru, já budu pít Colu, a on si dá pivo a whisky a pak se vrátím a budu tím stejným člověkem.“ Pochybuji o tom. To je pravda. Bible říká: „Varujte se zla v každé podobě.“ Držte se zdaleka od nepřítelova území. Ten starý tobogán je tak kluzký...?... Tobogán; pohybuješ se v blízkosti a najednou, než si stačíš uvědomit, už jsi sklouznul dolů...?...

²³ [Prázdné místo na pásku.]...?... Uvažoval o tom, jestli by nepronajal někoho, kdo by ho převezl na druhou stranu té hory. Jeden řekl: „No, dokážu jet s těmito koňmi cvalem metr od kraje *propasti* a nezřítit se do ní.“

Ten další řekl: „Já dokážu jet patnáct centimetrů od *kraje* a nezřítit se dolů.“

A pak se zeptal dalšího: „A co ty?“

On odpověděl: „Já se držím od kraje tak daleko, jak to jen jde.“

On řekl: „Ty mě povezeš.“

Nesnaž se poznat, jak blízko se můžeš ke hříchu přiblížit. Snaž se poznat, jak můžeš od hříchu zůstat daleko. Zdaleka se mu vyhni, prostě se od něj úplně odděl. Je to hanba, že naši Američané si v něm libují a dělají ty věci.

Dnes, když přijdete do nějakého domu... Navštěvoval jsem křesťanské domy, a když otevřeli ledničku, byla plná plechovek piva, a to měl být křesťanský dům. Křesťané si s takovým neřádem nepohrávají...?... Vyměnili jsme v našem domě ten starodávný modlitební oltář za karetní stůlek. To je to, co způsobuje, že vaše děti se stávají mladistvými delikventy. To není kriminalita mladistvých, je to kriminalita rodičů. Kdyby rodiče řádně poučovali své děti a dohlíželi na to, kam chodí, starali se o ně, pak by *k tomu nedocházelo*. To je pravda.

²⁴ Vidíme ty mladé slečny, jak leží tam na těch plážích v plavkách, před muži. A na ulicích v těch některých ohavných šatech, a kdyby si někdo dovolil je obtěžovat, a chcete...?... Pak ty budeš viníkem. To je pravda. Pošli ji takto ven nebo jí dovol jít takhle ven...?...

Hovořil jsem jednou s mladou dívkou a ona řekla: „No, já se chci opalít.“

Řekl jsem: „Podívej, mám doma malou dívku; nevím, co z ní vyroste. Ale kdybych ji někdy přistihl při takovém vyvalování, pak jí dám opalování²; bude to syn pana Branham, který jí vyčiní kůži nějakým klackem nebo něčím takovým po zadku, a to tak důkladně, abych ji dostal domů.“ To je pravda. Dostane správný druh opalování, které potřebuje. To je naprostá pravda. [Potlesk obecnosti.] Děkuji. Takový druh opalování potřebujeme...?... Můj tatínek...?... deset příkázání, to zlaté pravidlo...?... do kůlny...?... Myslím si, že bychom na tom byli lépe...?... Šetři prut a pokaziš dítě.

²⁵ Potom mohu vidět tohoto mladého muže, jak jde ven...?... [Prázdné místo na pásku.] „Proč jsi neřekl mamince, že nehodláš chodit do toho starého kostela...?... Neděláte nic jiného, než že couráte do kostela.“ No, nemohl bys jít na lepší místo než do sboru. A slyším, jak říká: „Proč nechodíte tam do města, tam, kde svítí ta jasná světla a já bych žil, jak má žít pořádný kluk.“ No, první věc, víte - mohu ho teď vidět, jak jde k otci s prosbou. Jeho otec už stárne a jeho maminka také už stárne.

Když jednou přijde dovnitř, je znechucen a začíná odmítovat mamince a otci. První věc, kterou řekl: „Tati, chci, abys mi dal můj díl. Jsem už unaven tím poflakováním se tady kolem domu a tím, co tady dělám. Všechno, co v neděli vidím, je chození do církve. Ti ostatní chlapci...?... tak jak tak. Všichni chodí ven, mají své vlastní chodníčky.

² V angličtině *suntan* a *son-tan*.

Chci dělat to, co ostatní.“ Nikdy nenásleduj dav; následuj Ježíše.

Ale to je postoj mladých lidí, že ano? „Chci dělat to, co dělají ti ostatní.“ Nikdy si z nich neber příklad. Vezmi si vzor z Ježíše.

²⁶ Pak ho slyším, jak říká: „No, vy...“ Slyším, jak otec říká: „Dobře, synu, ale to je jediný způsob, jak si mohu vydělat na živobytí. Je to jediný zdroj mého příjmu.“

„No, já mám dědictví, a ty mi ho dej. Moje právo...“ Jaké máš právo?

Vidím toho ubohého starého otce, velmi ho to trápí. „Dobře, a co budeš dělat, synu?“

On řekl: „Půjdu do města a tam budu žít jako ti ostatní.“

Pověděl: „Dobře, nemůžeš zůstat s matkou a se mnou? Milujeme tě z celého srdce a chceme k tobě být dobří. Udělali jsme vše, co jsme mohli.“ Ale to ho neuspokojilo. Toho chlapce se zmocnil satan. A tak se chystá jít do města a žít jako ostatní světské lidi.

Potom vidím, jak jeho otec říká mamince: „Maminko, víš, co se stalo? Náš chlapec se dostal do špatné společnosti. Je z něho teď mladý muž a chce, abych prodal hospodářství a vzal všechno, co mám a rozdělil to mezi něj a jeho bratra. A nejde mu to rozmluvit.“

²⁷ Mohu vidět tu starou matku. Bůh požehnej těm vzácným starým matkám. Já mám jednu takovou doma. Ó, jak ji miluji; včera jsem se s ní loučil, chvěla se jí brada...?... přicházela takhle...?... maminka tady není navěky. Mám tak rád ten pokoj, když tam přijedeme na nějaký svátek. A řekl jsem: „Maminko, musím odjet,“ řekl jsem, „musím...?“...

Tato stará matka, mohu ji vidět dnes odpoledne v našem příběhu, vidět ji, jak přistupuje ke svému synovi a říká: „Synu, maminka ti tak dlouho prala na valše a žehlila a snažila se pro tebe dělat všechno, co mohla.“

Slyším, jak říká: „Mami, už s tím přestaň. To je staromódní. Já nic takové nechci. Půjdu si vlastní cestou. Jsem už skoro plnoletý, a tak si to budu dělat po svém.“

Vidím, jak ho objímá, a tiskne ho k sobě. Objala ho, ale on odvrací hlavu...?... Nechce polibek na veřejnosti. Žádné projevy citů...?... Bible říká, že takoví budou. Pavel to říká: bez přirozených citů. Tak je to dnes. Dnes doma vládnou děti, místo otce a matky. Ony mají hlavní slovo. Je to hanba: bez přirozených citů. Mohu vidět tu

maminku, jak ho hladí po tvářích.

Podívejte, mladí lidé, jednoho dne to bude jediná věc na tomto světě... Ona odejde, ona už tady nebude. Ten starý táta, za kterého by ses styděl, protože chodí do kostela a možná se občas rozraduje. Tvůj přítel nebo přítelkyně v kostele řeknou: „No, koukej na něj, není to hrozné?“ A ty se za něj trochu stydiš? Ale přijde doba, kdy se za něj stydět nebudeš.

28 Před nedávnem se z vysoké školy vrátila jedna dívka. Její matka prala na valše, aby ona mohla studovat. A když příjžděly do stanice — ona přijela ještě s jednou mladou dívkou. Vzdálila se od Boha i od církve. Ta mladá dívka byla s ní — a seděla v tom vlaku a dívala se z *okna*. A tam na nástupišti stála její matka; a ona byla samá jizva. Ta mladá dívka, která s ní jela a vracela se ze školy, řekla: „Podívej se tam na tu starou ohavnou ženu.“ A to byla matka té dívky. A řekla: „Nevypadá hrozně? Ó, byla by to hrůza, kdyby ses s ní měla posadit ke stolu a jíst s ní.“ To byla její kamarádka. No, místo toho, aby se jí ta dívka zastala, otočila hlavu. A když vystoupila z vlaku, ta stará vrásčitá žena k ní přiběhla a objala tu dívku, aby ji políbila, a ta dívka byla tak odmítavá, odešla od ní; odešla od církve a od Boha. Chovala se tak chladně; otočila se k ní zády. A ona říká: „Ach, miláčku, ty můj miláčku, co se to s tebou stalo?“ A ona byla tak uvedena do rozpaků, a to kvůli své kamarádce.

29 A právě tehdy k ní přistoupil jeden z průvodčích, který znal ten příběh, a chytil tu mladou dívku za rameno a řekl: „Pohleď, Marie, co to má znamenat?“ Řekl: „Ty se stydiš za svou matku, potom co jsi byla na vysoké škole?“ Řekl: „Jen si vzpomeň, ty ten příběh znáš. Jednou hořel dům. Tvoje matka byla krásná žena; mnohem krásnější než jsi teď ty nebo kdykoliv budeš.“ A řekl: „Ty jsi byla malé miminko, když ona všela prádlo vzadu na dvorku a najednou dům zachvátil požár. Přijeli hasiči, ale dům už byl v plamenech. A ty jsi plakala nahoře v patře. Nikdo neměl odvalu skočit do těch plamenů. Tvá matka si kolem sebe něco ovinula a proběhla tam těmi plameny. Popadla tě, svlékla si šaty, ovinula ti obličej a celou tě zabalila, vzala tě do náručí a svou vlastní tvář nastavila těm plamenům a proběhla tím ohněm, aby tě zachránila.“ Pověděl: „Proto jsi dnes tak pěkná a ona je zjizvená. Ty se stydiš za její jizvy?“

30 Takovým způsobem to pro nás udělal Ježíš. Když jsme byli hříšní, před Bohem oškliví, zavržení, obrácení zády, On přišel, ten milý Syn Boží sestoupil z těch paláců ze slonoviny dolů na zem a vzal na

sebe hanbu a hřích a zemřel s voláním tam na Golgotě.

Měl bych se stydět za Jeho Evangelium? Křesťané na ulici, my se stydíme zastat se Evangelia. Ale On byl zjizven a zohyzděn, abys ty mohl být svobodný. Byl zohyzděn hříchem, abys ty mohl být od hříchu osvobozen. Nikdy Ho nezapři. Vždy Ho miluj. Zastaň se toho, co je pravdivé. Zastaň se Evangelia.

³¹ No, a teď, toto je postoj téměř všech mladých lidí dneška. Ten mladý syn to cítil stejným způsobem. On řekl: „Matko, já už nechci mít s touhle rodinou nic společného. Vy jenom chodíte do kostela. Nic jiného neslyším.“

Sledujte. Vidím teď toho starého otce, jak připevnil ceduli „Na prodej.“ My to tak trochu samozřejmě dramatizujeme, aby z toho měla užitek mládež. A tak ho vidím, jak připevňuje ceduli: „Na prodej“; prodává tu starou farmu a dává všechen majetek dohromady a rozděluje ho mezi ty dva chlapce. Matka a otec budou asi žít jen tak dlouho, dokud jim vystačí jejich podíl a pak bude všemu konec.

Všimněte si. Vidím, že když rozdělili tu část tomu mladému chlapci, strčil si peníze do kapsy a řekl: „No a teď si budu užívat.“

Druhý den ráno ho mohu vidět, jak jde ke své matce a říká: „Stará paní, sbalte mi oblečení, ráno odcházím.“ Ó, a ta ubohá stará maminka odchází, bere ty malé věci, které nosil, když byl ještě malým hochem; schovává je, prohlíží si je. Vidím, jak bere do ruky malý pár bot, které...

Víte, maminky si takové věci rády schovávají. *Moje* maminka má moje staré boty, které jsem nosil, když jsem byl malým dítětem. Má také staré oblečení, které tehdy nosila miminka. Pro matčino srdce to jsou poklady. Mohu vidět tu starou matku, jak bere ty botičky a jak je pokládá na harmonium, kleká tam a modlí se a říká: „Ó, Bože, pečuj o mého chlapce. On mě teď opouští; já...“

³² Kolik z vás tady má takovou staromódní maminku? Rád bych viděl vaše ruce. Ó, nejsou milé a něžné? „Pečuj o mého chlapce. On odešel do světa a nevím, co s ním bude; jen o něj pečuj, Otče.“ Modlí se. Měli jste někdy matku, která se za vás modlila? Ó, když moje drobná stará maminka... Viděl jsem, jak odcházela do pokoje, aby byla sama, když jsme neměli co jíst, a poklekla a volala k Bohu. Bože, dej nám více takových staromódních modlících se matek! To je páteř našeho národa (to je pravda): ty dobré Bohem spasené matky.

Vidím, jak volá k Bohu: „Bože, pečuj o mého syna.“ Bez ohledu na to, co kdy uděláš, ona odpouští. Její srdce je vždy připraveno odpustit, když se vrátíš.

³³ Pak mohu vidět toho starého tatínka. Je ustaraný, chodí tam a zpět, a venku sem a tam, od stodoly k domu, tam a zpět. Slyším, jak matka jde ke dveřím a ptá se: „Co se děje, tati?“

„Ó, já nevím, maminko.“ Víte, naši rodiče, jestli to jsou dobří Bohem zachránění lidé; oni si o své děti dělají starosti. Já sám jsem také otec a sedí tady můj malý hoch, který mě právě teď poslouchá. Bůh ví, jak ho miluju. Kdyby jeden z nás musel dnes odpoledne zemřít, nechte mě deset tisíckrát zemřít za ten jeho jeden život. Je to tak. Ať zůstane on. Je to láska, kterou máme ke svým ratolestem. A proto Bůh tak miloval svět, svou ratolest, že sám přišel umřít, abychom my mohli být svobodní; sám zaplatil ten trest.

³⁴ Všímám si — ten otec je ztrápený, chodí sem a tam a nahoru a dolů. Druhý den, když se blíží čas chlapcova odchodu, vidím, jak si balí malý batoh a jde ven. Vidím ho, jak odchází a říká: „Ahoj, rodino,“ a vyrazí.

Matka říká: „Ještě okamžik, miláčku. Než odejdeš, pomodleme se ještě jednou.“ Pokleknou na podlahu, mohu vidět tu starou matku a otce, jak objímají jeden druhého a modlí se k Bohu: „Bože, my jsme ho vychovali a přivedli až sem. On nás teď opouští a jde na vandr. Prosíme, Otče, pečuj o něj.“

Slyším, jak říká... Ó, je prostě neklidný, když oni se modlí. Oni už nechtějí slyšet modlitby matky ani otce. On měl v hlavě úplně jiné věci. To je příčina, proč jsme někdy netrpěliví; prostě nedokážeme chvíli počkat, nedokážeme se modlit, nedokážeme čekat na modlitbu. Ale přijde doba, přátelé, kdy budete mít celou věčnost na to, abyste o tom mohli přemýšlet. Ted' se modlete. Ted' budete připraveni, abyste se mohli setkat s Mistrem.

Slyším, jak se modlí a pak vstávají, matka ho chce obejmout, ale on odvrací hlavu. Otec ho objímá. On zvolal: „Ó, už toho všichni nechte,“ a vyrazí — zmizel za kopcem. Mohu vidět otce a matku, jak tam stojí v objetí a mávají mu na shledanou, zatímco on mizí za kopcem; odchází do města, aby byl s tím ostatním světem. A tito rodiče, vidím je, jak se vracejí zpět domů, naříkají, pláčou a modlí se.

³⁵ Mohu ho vidět, jak se tam daleko dává dohromady s tím velkým davem. A dokud měl peníze, byl z něj výborný kámoš. Takovým

způsobem s vámi jedná svět. Dokud máte peníze, máte přátele. Ale když vám dojdou peníze, zmizí i vaši přátelé. To jsou přátelé „pro dobré časy“.

Já znám Přitele, který s vámi zůstane, i když nemáte ani halěr: Ježíše Krista, Syna Božího. Ocitl jsem se v situaci, kdy jsem neměl ani cent. On mě *přesto* miloval. On mě miloval stejně, i když jsem neměl ani halěr, jako kdybych měl milion dolarů. On mě prostě miluje stejně. Ta čistá, svatá, neposkvrněná láska pochází jediné od Boha a je obrácena k Jeho lidem. Takovým způsobem se máme navzájem milovat Božskou láskou.

³⁶ Všimněte si, mohu ho vidět, jak je v hernách a ve vykřičených domech a podobně. Jenže po nějaké době mu jeho peníze došly a jeho přátelé ho opustili. Byl oblíbeným chlapcem. Mohl jít na rande s kteroukoli dívkou. Ale když mu došly peníze, byly i s davem pryč. Právě takhle vás opouští ďábel. Pokud máš peníze, jsi populární, je to v pořádku, ale když ten čas skončí, jsi vyřízen. A tak je to s tímto světem.

Potom ho vidím, jak si musel najít nějakou práci. A tak odešel k nějakému občanovi toho kraje, který byl chovatelem vepřů. Podívejte, kam on teď spadl: Žid, který se neměl mršiny vepře ani dotknout. A on byl v nouzi, trpěl hladem a musel si najít nějakou práci. A oni mu dali tu nejhorší. Tak to dělá ďábel. Jakmile způsobí, že to s tebou půjde z kopce, pošlape tě se vším, co má. Viděl jsem... [Prázdné místo na pásku.]...?... pak už nebyl dobrým kámošem.

³⁷ Přidržel se nějakého obyvatele toho kraje. Ten člověk mu dal dvě velká vědra s pomyji, aby šel krmit prasata. Přemýšlejte o tom místě. Židovský chlapec tam krmí pomyji vepře v prasečí ohradě; daleko od matky, daleko od náboženství, které kdysi měl, aby ho od těch vepřů drželo zdaleka, a teď v tom uvázl.

Právě to dělá ďábel. Přiměje tě, abys vykouřil svou první cigaretu, a říká ti, že ti to neuškodí. Ale za chvíli je z tebe vášnivý kuřák. Řekne ti, že ti společenský přípitek neuškodí.

Stál jsem vedle těch, kteří šli na šibenici, stál jsem vedle těch, kteří šli na elektrické křeslo a říkali: „Nikdy jsem se nechtěl stát gamblérem. Nikdy jsem neměl v úmyslu, když jsem hrál karty, stát se karbaníkem. Nikdy jsem se nechtěl stát opilcem. Když jsem ukradl první...?... na benzince, nechtěl jsem se stát zlodějem.“ Ale jedna věc, kterou ďábel chce, je, abys začal, a on tě vezme dál. Vkroč jednou na

jeho území a sleduj ho, co se bude dít. Ty víš, co to znamená dělat něco špatného, ale existuje vliv moci temnoty, knížete v povětrí, který tě vede, aby tě do těchto věcí polapil. Musíš povstat. Odděl se od věcí tohoto světa a vyjdi z nich a žij pro Krista. To je pravda.

³⁸ Mohu vidět to dítě. No, on krmí vepře. Je tam v prasečí ohradě, krmí pomyjemi vepře a sám z toho vědra jí. Krmí vepře. Přemýšlejte o tom, co opustil a co měl teď. A ten díl *majetku*, který utratil, byl ve skutečnosti jeho otce, který to vydělal. Ale teď byl tam v prasečí ohradě. A všechno, co slyšel, bylo chrochtání vepřů.

A tak je to dnes večer; nebo dnes. Je mnoho maminčiných chlapců, kteří se teď nacházejí v hospodách opilí, ve vykřičených domech, na místech špatné pověsti. Mnoho mladých slečen jsou pouliční prostitutky. Proč? Protože odešly z domova, odešly od Boha, vzdálily se od Bible, odešly od jejího učení. Odešly, aby žily s tím ostatním světem. Držte se od světa zdaleka.

Bible říká, že když milujete svět a věci toho světa, láska Otcova ve vás nepřebývá. Držte se od toho zdaleka. A dokud je ve tvém srdci ta touha po tom, abys to dělal, vrať se k oltáři. Amen. Zůstaň tam, dokud to všechno nezmizí. Ó! To je ten druh starodávného náboženství, o kterém mluvím; ten, který z tebe tu touhu vezme.

³⁹ Když jsem se na začátku obrátil, přišla jedna mladá žena a zeptala se: „Bratře Branhamo,“ řekla, „jaké potěšení máš ze života, když nekouříš, nepiješ a nechodíš na zábavy, a podobně?“

O několik večerů později přišlo k oltáři osm nebo deset hříšníků. Řekl jsem: „Mám v tomto v jedné minutě víc potěšení, než ty bys mohla mít ve světě za deset let.“ Ztracení přicházejí k Bohu; v tom je naše potěšení — křesťané — když vidíme znovuzrozená nemluvnátka v Kristu vcházející do Království; duše, která je věčná, něco, co je skutečné.

No, můžu tam teď vidět toho mladíka, jak leží v ohradě pro prasata. Přichází noc a na tom místě je hrozný puch, a myslím, že ho nechali v té ohradě s prasaty; lehl si vedle těch prasat do koryta.

Jednou v noci, vidím maminku, jak je neklidná a tatínek začíná hovořit o jejich chlapci...?... Mohu slyšet matku, jak říká: „Jsem tak neklidná, tatínku. Nevím, co si mám počít. Neustále musím myslet na našeho chlapce. Ráda bych věděla, kde je. Ráda bych věděla, jestli má co jíst.“

A slyším tatínka říkat: „No, vždycky jsme byli učeni, že těm, kteří milují Boha, napomáhají všechny věci k dobrému. Pomodleme se.“ Mohu je vidět, jak klekají na podlahu a začínají se za toho mladého Jendu modlit. Slyším, jak se modlí: „Ó, Bože, pečuj o našeho chlapce. Kdekoli je, v jakémkoli stavu se nachází, postarej se o něj, Otče, a pošli ho domů.“ Kde je? Tam v prasečí ohradě, chodí do prasečí ohrady.

⁴⁰ Přichází k němu Boží anděl: „Chlapče, probud' se.“ Mluví k němu, říká: „Ó, co kdyby ses prostě vrátil k nim domů?“

„Přemýšlím o tatínkovi, který mi dal všechnen ten majetek, který měl, a ty ostatní věci. A já tady ležím a umírám hladu, ležím v prasečí ohradě a jím...“ Bible říká, že on přišel k sobě.

A to dnes potřebuje udělat církev — přijít k sobě. Uvědomit si, kdo je vaším Otcem, protože se někdy chováme tak, jako bychom žádného nebeského Otce neměli. Protože všechna dobrota nebes náleží církvi: Božské uzdravení, spasení, osvobození od starostí nebo cokoliv, to všechno patří církvi. Ježíš zemřel a my jsme skrze Něj zdělili vše, co má Bůh — jsme dědicové Království, *jsme bohatí*.

*Můj Otec je bohatý, má domy a pozemky,
drží bohatství toho světa ve svých rukou.*

A tak na tom jsme, kdybychom jen přišli sami k sobě. Ó, mohu ho vidět, jak začíná přicházet k sobě: „Ó, kdybych jen mohl jít domů. Ale zhřešil jsem a už nejsem... Nejsem hoden se vrátit domů. Co mám udělat?“

⁴¹ A on... Můžu o tom tady přemýšlet, o tom čase, když byl malým hochem. Když byl nemocný a matka ho kolébala v kolébce, sem a tam a nahoru a dolů, tam v tom pokoji, a milovala ho a pečovala o něj. A tady není nikdo, kdo by ho miloval a postaral se o něj. Nachází se v tom studeném světě a musí se postarat sám o sebe. Všechno, co slyší, je chrochtání v té malé ohradě. A slyším, jak si začíná zpívat tu starou písničku; možná tu, kterou znala jeho maminka. Myslím si, že je to něco v tomto stylu:

*Kéž bych mohl znovu slyšet mou maminku se
modlit,
kéž bych mohl znovu slyšet její něžný hlas,
jak šťasten bych byl, to by pro mě tolik
znamenal,*

*kdybych mohl znovu slyšet mou maminku se
modlit.*

Ty jsi zde; stará maminka — nechtěl bys dnes odpoledne slyšet, jak se modlí? Mnozí z vás...?... Ó, kdyby mohl uslyšet svou maminku se modlit, andělé Boží shlížejí z nebe. Teď se modlí.

42 Potom si tam dole znovu všímám, mohu vidět otce, jak začíná být opravdu neklidný. Vstává, obléká si kabát a vychází branou ven do měsíčního svitu. Dívá se na pěšinu a uvažuje: „Kde je můj chlapec?“ Můj tatínek kdysi zpíval takovou starou písničku, když jsme na počátku...?... starý otec tohle zpíval. Kdysi jsem se díval na tatínka. Měl takový starý červený kapesník, nosil ho u sebe a on mu napůl čouhal z kapsy. A měl ve zvyku se postavit a zpívat tuhle písničku:

*Ó, kde je dnes v noci můj hoch?
Ó, kde je dnes v noci můj hoch?
Mé srdce přetéká, protože ho miluji — on to ví.
Ó, kde je dnes v noci můj hoch?*

43 Ó. On se zahleděl na tu pěšinu za svým chlapcem, který se nacházel daleko. A vidím toho chlapce, jak přichází k sobě, ohlíží se, jako kdyby slyšel maminčinu modlitbu. Andělé Boží čekali, aby mohli vzít to poselství. Mohu ho slyšet, jak vstává a zpívá a říká:

*Povězte mamince, že tam budu
(Zpívejme to společně.)
jako odpověď na její modlitbu.
To poselství jí přinese anděl strážný.
Povězte mamince, že tam budu,
že s ní budu sdílet radost nebes.
Ano, povězte mé drahé mamince, že tam budu.*

Kolika z vás už odešla maminka? Rád bych viděl vaše ruce. Mějme zvednuté ruce a zpívejme to.

*Povězte mamince...
(Slíbil jsi jí, že se s ní setkáš?)
jako odpověď na její modlitbu.
To poselství jí přinese anděl strážný.*

*Povězte mamince, že tam budu,
že s ní budu sdílet radost nebes.
Ano, povězte mé drahé mamince, že tam budu.*

44 Slyším ho, jak říká: „Vstanu a půjdu k otci.“ A tak přichází, sotva se vleče. Rozednívá se. Mohu vidět otce a matku, jak sedí v pokoji. A zde on přichází. Slunce vychází nad poli. Bez bot — oděv samé cáry, rozedraný, vrávorá domů.

Mohu slyšet jeho matku, jak říká: „Tatínku, on přichází.“

Mohu slyšet otce: „To je můj hoch.“

Mohu slyšet, jak říká: „Ó, otče, nejsem hoden být tvým synem, udělej mě jedním z tvých nádeníků. Ale přesto půjdu...“ Otec s maminkou vybíhají z brány. Nezáleží na tom, co udělal, on se teď vrací domů. Běží, objali ho a říkají: „Běžte a zabijte tučné tele. Radujme se; to je můj syn, který byl mrtev a znovu žije. Byl ztracen a je nalezen. Dejte mu na ruku prsten a nazujte mu boty. Oblečte mu ten nejlepší plášť, který je v domě.“ To je postoj Otce vůči každému hříšníkovi tady dnes odpoledne.

45 Vzpomínám si, když já jsem byl ztracen a vyřizen ve světě, umíral jsem jako hříšník a ležel jsem na nemocničním lůžku. Lékař mi sdělil, že mi zůstává několik posledních chvil života. Ale plakal jsem a přicházel jsem tou cestou. A když jsem plakal, běžel jsem v ústrety nebeskému Otci; On mě políbil na krk, polibkem sňal všechny moje hříchy a starosti. Oblékl mě do Roucha, do Ducha svatého, nasadil mi na prst svatební prsten. Jednoho z těchto dnů někam odejdu. Umístil mě sem mezi svůj lid, kde se můžeme radovat a spolu žít a být šťastní. Proč? Kdysi jsem byl mrtev a teď jsem živý. Ó, kdysi jsem byl ztracen a teď jsem nalezen.

Dnes je ve světě mnoho marnotratných. Jsou marnotratní muži, jsou marnotratné ženy a Bůh volá všechny, aby přišli k pokání. Souhlasí to? On chce, abychom přišli. On chce, abyste přišli, všichni marnotratní, kdekoli jsou.

Zajímalo by mě, jestli tady není dnes nějaký marnotratný, který sešel na scestí. Já jsem si neuvědomoval ten čas, kdy jsem se vzdálil. Je tady nějaký marnotratný? Zvedni ruku. Někdo, kdo utíká od Boha, zvedl bys právě teď ruku a řekl bys: „Bratře Branhamo, byl jsem marnotratný. Chtěl bych právě teď najít Krista.“

⁴⁶ Kolik z vás nemá Ducha svatého...?... nemá Ho? Bůh vám žehnej. Jsem zvědav, jestli vy všichni, kteří nemáte Ducha svatého a zvedli jste své ruce k nebi, jestli byste teď nepřišli rovnou sem. Zatímco budeme znovu zpívat sloku „Řekni mamince, že tam budu,“ přijďte rovnou sem a promluvme si o tom právě teď s Bohem. Věříte, že když On pro mne otevře oči slepého, otevře uši hluchého, nevěříte, že On teď uslyší mou modlitbu za vaše potřeby? Zpívejme. Teď všichni dohromady:

Řekni mamince, že tam budu... (To je správné. Pojď, hříšný příteli, ty... Bůh ti žehnej, můj bratře. Bůh buď s tebou. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, můj bratře.)

...jí přinese.

Povězte mamince, že tam budu,

že s ní budu sdílet radost nebes.

Ano, povězte mé drahé mamince, že tam budu.

Slyším otce, jak dnes večer volá syna:

Ó, kde je dnes večer můj hoch? (Podívejte se sem, přátelé. [Prázdné místo na pásku]...?... těžký život.)

Ó, kde je dnes večer můj hoch?

Mé srdce přetéká, on ví, že ho miluji.

Ó, kde je...

⁴⁷ [Prázdné místo na pásku.]...?... Pojďte, ach, to je nádherné, shromažďují se ze všech stran, všichni dohromady. Ó, křesťané, není to nádherné? Zvedněte ruce. To je nádherné. Nemyslíte si, že dnes odpoledne zde stojí Mistr? Podívejte se na ty klečící. [Prázdné místo na pásku.]

Tam nahoře mám Otce,

tam nahoře mám Otce,

tam nahoře mám Otce,

tam na druhém břehu.

*Jednoho jasného dne půjdu a setkám se s Ním,
jednoho jasného dne půjdu a setkám se s Ním,
jednoho jasného dne půjdu a setkám se s Ním,*

na druhém břehu. (Zpívejme to.)

*Ten jasný den může být už zítra,
ten jasný den může být už zítra,
ten jasný den může být už zítra,
na druhém břehu.*

⁴⁸ Kolik z vás má otce na druhém břehu? Rád bych viděl vaše ruce. Ó. Kolik z vás tam má maminku? Chtěl bych vidět vaše ruce. Bratře a sestro, jednoho dne se s nimi setkáme, že ano? Pokud si nejsi jist svým prožitím, přijď teď. Přijdeš? Zatímco zpíváme.

*Ten jasný den může být už zítra,
ten jasný den může být už zítra,
ten jasný den může být už zítra,
na druhém břehu.*

*Ó, nebude to šťastné setkání!
Nebude to šťastné setkání!
Nebude to šťastné setkání!
Tam na druhém břehu.*

Vzpomínám si, jak můj bratr umíral v nemocnici...?... „Řekněte Billovi, řekněte Billovi, že se s ním setkám tam na druhé straně.“

*Ten jasný den může být už zítra,
ten jasný den může být už zítra,
ten jasný den může být už zítra,
tam na druhém břehu.*

⁴⁹ Vy maminky, chcete vědět, proč čekáme...?... shromáždění tady, klečící na podlaze. Co si myslíte, že si myslí dnes odpoledne Mistr? Jak tato malá skupina...?... shromážděna tady, hladoví a žízní po spravedlnosti. Ó, Bůh vám žehnej, moji drazí přátelé. Jednou... to není nějaká mýtická výzva, to je opravdové, my se s Ním setkáme.

Věřím, že jsem ve styku se Slávou, s nebesy, s Bohem, a věřím, že Otec je dnes odpoledne spokojen. On hledá uprostřed obecenstva a nachází ty, kteří jsou hladoví a žízniví po spravedlnosti a ti budou dnes naplněni.

Nepřijdete? Ještě někdo, zatímco vyčkáváme? Někdo zde, kdo není v pořádku. Víš, že tvé prožití s Bohem není v pořádku a nemáš Ducha svatého; přijdeš? Přijdeš sem, když se budeme modlit? Zpívejme tuto starou dobrou písničku.

*Ó, nedovol Slovu odejít,
a svým očím na světlo zavřít;
ubohý hříšníku, nezatvrzuj své srdce,
buď spasen, ó, dnes večer.
Ó, proč ne dnes večer?
Ó, proč ne dnes večer? (Přijdeš?)
Chceš být spasen?
Tak proč ne dnes večer?
Ó, proč, pověz mi, proč ne dnes večer?
Ó...*

Ó, náš nebeský Otče, promluv právě teď. Dej těm, kteří mě dnes večer slyší, aby jednoduše přišli k oltáři, zatímco Duch se mocně pohybuje. Pane, přijmi je.

Proč ne dnes večer...?...

Poslyšte tohle, přátelé: dnes jste tady, ale kde budete ode dneška za pět set let?

*Zítří již slunce nemusí svítit,
a žehnat tvůj dlouho klamaný zrak;
to je ten čas, ó, buď rozumný,
ó, proč ne dnes večer? (Přijdeš?)
To je poslední volání.)
Ó, proč ne dnes večer?*

Pamatujte; jste milí. Musím se s vámi setkat na soudu. Možná je to dnes večer naposledy, kdy s tebou mluvím. Nabízím ti Ježíše. Přijdeš?

*... být spasený?
Ó, proč ne dnes večer?
Jsi „téměř přesvědčen.“*

Ó, Bůh tě miluje. Nechceš přijít? Mnozí nejsou spasení, jsou bez Ducha svatého ve svých srdcích.

*„Téměř přesvědčen,“ abych teď věřil;
zdá se, jako by nějaká duše říkala:
„Jdi, Duchu, jdi si svou cestou,
zavolám tě, až bude vhodnější den.“*

Zatímco čekáme, Duch svatý mi řekl, abych udělal výzvu k oltáří...?... Mladí muži a mladé ženy i starí sem přicházejí...?... proč tedy nedbat na Boží volání.

*Zdá se, jako by nějaká duše říkala:
„Jdi, Duchu, jdi si svou cestou,
zavolám Tě, až bude vhodnější den.“*

⁵⁰ Než se posadíte, zatímco varhany hrají dál, pokud chceš, je tady ještě nějaká osoba? Přijď právě teď. Pohleďte, v jednom z těchto dnů, zanedlouho už tu mnozí z přítomných nebudou. Já tu také už jednoho dne nebudu. Měsíc jednoho dne odmítne vydat záři; slunce nám nevydá světlo. Pokud nejsi v pořádku... víš, že jsi v pořádku s Bohem. Vyřešme to tady dnes odpoledne. Pojdte. Přijdete? Postavte se rovnou sem.

Tedy, zapamatujte si, jestli Bůh může svému služebníkovu zjevovat svá tajemství; a vy víte, co se v této bohoslužbě stalo, nebude to nádherný den?

Nehcete přijít? Mladí muži a ženy, vy zrovna začínáte život, jste právě na rozcestí, přijďte, pokud nejste spasení. Nepřijdete právě teď něžně, pokorně ke Kristu?

⁵¹ Jednoho dne to všechno pomine, a potom se s Ním setkáš a vydáš počet za své skutky, které jsi pro Něj udělal. V jednom z těchto dnů nastane výbuch atomové pumy a toto město se promění v popel. Možná tu nezůstane naživu ani jedna osoba. To se může stát za méně než rok. Kde se ocitne tvá ubohá duše? Nenech si ujít příležitost, marnotratný, přijď teď. Jestli jsi jen tak trochu postával blízko; tvá církev; víš, že náležíš k církvi, ale ve skutečnosti jsi neměl opravdové prožití, nepřijdeš?

Jsem velmi zvláštním způsobem veden, abych to udělal —

udělal... zvedněte vaše ruce. Podívejte se sem, vy všichni, kteří jste křesťané, podívejte se na tuto scénu. Myslíte si, že Bůh by předtím skryl svůj zrak, jestliže krmí vrabce, který padá na ulici? Pokud ví o smrti vrabce, o co víc o stovkách upřímně modlících se lidí. To bude podivuhodný čas. Lidé stále přicházejí, přátelé, z obou stran. Jestli přijdete, Bůh bude velice šťasten. Velice rád se za vás pomodlíme.

⁵² Byli byste rádi zastoupeni v tomto počtu? Co když venku zazní zvuk? Musíš zemřít. Oni se zeptají: „Co se stalo?“

„Zazněla Trouba Boží.“ Ó. Zazněla poslední výzva. A kde jsi? Když můžeš... když můžeš [Prázdné místo na pásku.]...?... Kde se ocitne tvá duše? Pojď právě teď, dokud máš příležitost.

*Neodvracej se od Něj, neodvracej se od Něj,
On vstoupí do tvého srdce...?...
I když jsi na scestí;
ó, jak budeš chtít, aby On řekl: „Dobře
vykonáno“, v ten věčný den!*

*Neodvracej své srdce od Spasitele,
neodvracej se od Něj.*

A teď, pokud jste nemocní a chtěli byste... vstupujete do Boží přízně s Bohem...?... Chci, aby se teď všichni posadili, pokud chcete. Když se posadíte...?...

Ó, křesťané, kdekoliv jste, zůstaňte v modlitbě, cokoliv děláte. Pamatujte, jedna duše teď, která může přijít do Království... Je tady ještě někdo, kdo si přeje Ducha svatého, a jsi v potřebě? Zvaž, co to pro tebe znamená. Co pro tebe znamenal ten večer, když jsi přijal Ducha svatého? Co to pro tebe znamenalo? Teď je čas, aby přijali Ducha svatého. Mnozí byli zachráněni z života v hříchu. Jsou upřímní; hladoví po Bohu. Nuže, držel jsem vás půl hodiny nebo víc, abych udělal tuto výzvu k oltáři.

⁵³ Skloňme teď všude naše hlavy, když se budeme modlit. Bratři kazatelé, přijdete teď k tomuto shromáždění? Vejít mezi ně a být...?... Každý se modlí, všude. Vy všichni lidé zde, kteří hledáte Boha, zvedněte teď své ruce a prostě řekněte: „Bože, já věřím.“

Náš nebeský Otče, my marnotratní, zbloudilí z Království. Mnozí z nás, drahý Otče, nejsou hodni, aby byli nazváni tvými dětmi.

Ty jsi nás mohl udělat svými nádeníky, ale nechceš, abychom byli Tvými sluhy. Chceš, abychom byli Tvými syny a dcerami, abychom měli privilegia těch domácích - jít do ledničky, když víme, že jsme doma a jsme hladoví a najedli se; a když jsme unaveni...?...

Ó, Bože, pohled, jak mnozí z nich si při pohledu zpět vzpomínají, zatímco putují domů, na otce a matku, kteří je milovali; na staromódní matku, která se za ně modlila a žehnala jim, dokud nezemřela. Na staromódního otce, který...?... Ó, setři slzy z jejich očí, sedící...?... jednou ve Slávě...?... dnes. A oni jsou tam...?... Hledí sem...?... a zazněla výzva k oltáři. Hříšníci a duše hledající Boha se shromáždili kolem oltáře. Ó, Duchu svatý, působ právě teď velkou mocí; vznášej se nad touto budovou. Víím, že čekáš na to, abys každého z nich pokřtil, aby to na někom propuklo a rozešlo se to po celém publiku. Ať to je...?...

⁵⁴ [Prázdné místo na pásku.]... tady v této aréně, aby se Boží království mohlo pro Jeho lid projevit. Ó, Kriste, já také chci být do toho zahrnut. Chci, aby ses na mě rozpomenul, ó Bože. Rozpomeň se na mne, mé dny jsou sečteny. Můj úděl je stanoven. Jednoho dne smrt sevře to tělo a vymačká z něho život a já budu muset jít na setkání s Tebou, Ježíši. A když přijdu, budeš tam na mě čekat, Pane? Budu Tě vyhlížet, když se začne v pokoji kupit mlha a můj krk začne zápasit a můj tep začne slábnout, budu Tě vyhlížet, abys tam byl. Ty jsi...?... Ano, i kdybych šel údolím stínu smrti, nebudu se bát zlého. Ty jsi se mnou, Tvá hůl i Tvá berla mě potěšují.

Ó, Bože, tato velká temná hodina, krátce před tou největší globální válkou, která kdy narušila mír, zatímco moc Ducha svatého v zemi působí právě tak, jak to bylo za dnů Noe. Muži a ženy byli dnes přesvědčeni, aby přišli ke Kristu Ježíši, vstoupili těmi dveřmi, tou těsnou bránou, byli zrozeni do Království.

A teď, když jsou tito lidé na kolenou, ty kající se duše, ó, Kriste, vyslyš jejich modlitbu...?... věřím z celého srdce, že každého z nich přijmeš do svého Království. Ať Tvůj Duch svatý spočine na jejich životech a dá jim právě tohoto odpoledne touhu jejich srdcí.

⁵⁵ Ať mnozí z těch, kteří teď stojí na balkonech a modlí se, ať se tam nahoře v těch uličkách Duch svatý vylévá nahoru a dolů. Volej svůj lid, Pane, a žehnej všude, a připrav nás na ten velký den. Dej to, Otče, ve jménu Tvého Syna Ježíše.

Ó, nebeský Otče, žehnej, prosíme ve jménu Ježíše Krista, a pro

Jeho slávu.

Zatímco se modlíte, zvedněte všichni všude své svaté ruce a řekněte: „Pane Ježíši, buď mi milostiv...“...?... [Nějaký bratr vysvětluje způsob pokračování bohoslužby.]

